

POSTANOWIENIE

22 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 22 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.B., T.B. i J.K.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z 14 czerwca 2024 r., I ACa 1346/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz A.B., T.B. i J.K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany Bank S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie, którym oddalono apelację skarżącego w sprawie o ustalenie i zapłatę toczącej się z powództwa A.B. T.B. i J.K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał sześć przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Jedna z nich dotyczyła występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a cztery – potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3562/23.

Żadna z przyczyn kasacyjnych wskazanych przez bank nie występuje w sprawie. Choć sformułowane na s. 2 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej (oznaczone literami A, B i D) są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany rozstrzygnięciem zawartym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie tej argumentacji należy więc uznać za zbędne.

Potrzeba wykładni przepisów oznaczonych literą C nie zachodzi z kolei dlatego, że pytanie banku – dotyczące możliwości uznania za niedozwolone postanowień dających konsumentowi jedynie możliwość wypłaty oraz spłaty kredytu z zachowaniem mechanizmu indeksacji kredytu do waluty obcej – nie ma

związku ze sprawą. *In casu* bowiem co najmniej wypłata kredytu musiała nastąpić, zgodnie z umową, w walucie polskiej, gdyż służyła ona sfinansowaniu zakupu nieruchomości, tj. zapłacie ceny wyrażonej w walucie polskiej w kwocie 810 000 zł (s. 9 uzasadnienia SO, ustalenia podzielone przez SA – s. 11 uzasadnienia SA). Strony wprost umówiły się bowiem na wypłatę kredytu w złotych, w kwotach nie wyższych niż wskazane w kontrakcie.

Z powyższych względów bez znaczenia dla sprawy jest również potrzeba wykładni przepisów oznaczonych literą E. Skarżący dąży bowiem do wyjaśnienia znaczenia art. 69 ust. 1 pr.bank. w sprawach, w których „zastrzeżono na rzecz kredytobiorcy możliwość wypłaty i spłaty kredytu w walucie kredytowania” (s. 14). Tymczasem *in casu* kredyt od początku miał zostać wypłacony w walucie polskiej.

O zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie świadczy także rzekome istotne zagadnienie prawne dotyczące (dostrzeganego przez bank) wpływu art. 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank. na możliwość uznania, że postanowienia umowne wiążące wysokość świadczeń stron umowy kredytu z tzw. tabelą kursową banku są niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. W orzecznictwie wyjaśniono już bowiem, że publicznoprawny obowiązek publikacji tabel kursowych (których formułowaniu nie towarzyszy obowiązek wskazywania sposobu ustalania kursów walut) nie ma związku z umowami takimi jak zawarta przez strony. Istnienie tego obowiązku nie oznacza, że banki mogą zawierać z konsumentami umowy, w których przewidują, że na podstawie tabel tego rodzaju kształtowana będzie wysokość przyszłych świadczeń stron, bez jednoczesnego uregulowania zasad ustalania treści tego rodzaju tabel (zob. wyrok SN z 16 maja 2025 r., II CSKP 460/23).

Sporne postanowienia, wbrew twierdzeniom skarżącego, w oczywisty sposób nie są objęte art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13. Obowiązek z art. 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank. dotyczy publikacji tabel. Postanowienie umowne, które – zgodnie z przywołaną dyrektywą – stanowiłoby odzwierciedlenie tego przepisu, musiałoby nakładać na bank analogiczny obowiązek umowny, tzn. zobowiązywać go względem konsumenta do publikacji tabel kursowych. Tego rodzaju hipotetyczna klauzula istotnie nie mogłaby zostać uznana za niedozwoloną; nie ma to jednak

żadnego związku z faktycznie zawartymi w umowie kredytu postanowieniami, które były sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszały interesy powodów jako konsumentów.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]